

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, with a beard and closed eyes, wearing a dark, ornate jacket. The woman is on the right, also with closed eyes, wearing a light-colored, lace-trimmed dress. The background is a soft, teal color.

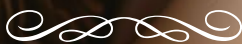
CAMILLE VALLIÈRES

Hriechy a vášne

RODU
KILMOREY

1

Pod rúškom tajomstva

metafora®

CAMILLE VALLIÈRES

Hriechy a vášne

RODU
KILMOREY

1

Pod rúškom tajomstva

CAMILLE VALLIÈRES
Abiechy a vášne
RODU KILMOREY
Pod rúškom tajomstva

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 409. publikáciu.

Z francúzskeho originálu *La Saga Kilmorey*, vydaného vydavateľstvom Librex Inx.
v roku 2025, do slovenčiny preložila Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Martina Vannayová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 272
Tlač Finidr, s.r.o.

Published originally in French (Canada) under the title:
La Saga Kilmorey, tome 1 – Au-delà des apparences © 2025, Libre Expression, a division
of Groupe Librex inc., a subsidiary of Québecor Media inc. (Montréal, Québec, Canada)

Návrh obálky: Florence Caron
Pri tvorbe tejto obálky bola použitá umelá inteligencia.
Slovak translation © 2026, GRADA Slovakia s.r.o.
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Katarína Kvoriaková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-308-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-307-6 (pdf)
ISBN 978-80-8305-306-9 (print)

*Venujem tomu, kto ma úprimne miluje
za všetko a napriek všetkému.
Dokonale vyvažuješ všetky moje nedokonalosti.
Lúbim ťa.*

I

Jazero

Kent, Anglicko, 1808

Millicent sledovala svojho trojročného synovca Johna, ako zbiera halúzky v živom plote, ktorý sa tiahol okolo celého pozemku panstva Grantsborrow. Chlapček bol ešte bacuľatý a po svojom otcovi, zosnulom markízovi de Grantsborrow, zdedil výrazne čierne vlasy. Po matke mal zase zelené oči, presne ako všetci súrodenci Kilmoreyovci. Millina staršia sestra Harriet sa v osemnástich rokoch vydala za markíza, samozrejme, bez lásky. Pre dcéru grófa bol zväzok s mužom jeho postavenia výhodný. O pätnásť rokov starší markíz bol príťažlivý, mal široké plecia a havranie vlasy.

Hoci mala Harriet romantickú povahu, súhlasila radšej s týmto formálnym zväzkom medzi dvomi rodinami, než by mala čakať na svoju spriaznenú dušu. Dobre vedela, ako to chodí vo vyššej spoločnosti, a keďže bola najstaršou dcérou grófa de Kilmorey, musela ísť príkladom svojim bratom a mladšej sestre. Rodinná

česť nadovšetko! Po štyroch rokoch manželstva sa narodil malý John. Harriet si tak splnila povinnosť voči manželovi a jeho rodine, no predovšetkým naplnila túžbu svojho srdca, pretože v manželstve nikdy nenašla dostatok vrúcnosti.

Millie poznala sestrin príbeh a uvedomovala, že aj na ňu čoskoro príde rad. Mala dvadsať rokov a bol najvyšší čas, aby vstúpila do spoločnosti a uzatvorila pre rodinu nové vhodné spojenectvo. Takú úlohu už raz mali ženy. A ona mala dokonca rok slobody navyše. Po smrti švagra držali za ním jej rodičia smútok, a preto sa rozhodli odložiť jej vstup do spoločnosti. Tak sa to totiž patrišlo. Ani Millie sa práve neponáhľala pripútať sa na celý svoj život k nejakému mužovi. Vlastne sa jej do toho vôbec nechcelo. Teraz, keď Harriet ovdovela a stala sa matkou nového markíza, získala istý druh slobody. A vďaka tomu mohla pozvať svoju sestru na panstvo Grantsborrow, ďaleko od drobnohľadu ich matky a ostatných londýnskych klebetníc. Millie zbožňovala pokoj vidieka a vychutnávala si rešpekt, ktorý jej sestra prejavovala. Brala síce úlohu gardedámy veľmi vážne, no Harriet sledovala radšej svoju mladšiu sestru z diaľky a dala jej priestor rozkvítať. Dôverovala jej a nesprávala sa k nej ako k malému dieťaťu, a to bolo príjemné. Millie preto svoju staršiu sestru zbožňovala a bolo jej ľúto, že nenašla vo svojom manželstve viac šťastia. Nič iné sa však od dohodnutého manželstva v obmedzujúcich a zadúšajúcich kruhoch anglickej aristokracie ani nedalo čakať.

Millie si obzerala vetvičky, ktoré John niesol pod pazuchou. V duchu si hovorila, že ženy jej postavenia sú ako tie konáriky, všetky viac-menej rovnaké a odsúdené na ten istý osud – skončiť v jazere. Čože? Millie sa prudko strhla zo svojho snenia, keď malý John pristál hlavou napred v malom rybníku. Pohrúžená

do vlastných myšlienok si nevšimla, že jej synovec sa priveľmi priblížil k brehu. V zápale hry sa chlapčekovi zrejme pošmykla noha. Millie zhodila klobúčik, vyzula si topánky a rozbehla sa k jazeru. Nestrácala čas rozmýšľaním, čo iné spraviť a skočila za ním do vody.

Rýchlo nahmatala malú ruku, potom druhú a vytiahla zmáčané teličko. Keď sa nad hladinou vynorila chlapcova hlava, uľavilo sa jej, že sa zhlboka nadýchol. *Vďakabohu, prežil to!* S námahou ho ťahala z jazera, pretože hmotnosť mokrých sukien jej sťažovala pohyb. Rukou sa oprela o bahnitý breh, ale Johna nemienila pustiť. Bol celý studený, takže sa musela ponáhľať do zámku, aby ho prezliekli do suchých šiat.

„Mama!“ kričal a vzpierať sa, aby ho Millie položila na zem.

„Pst! Ticho! Ideme za mamou,“ zahriakla ho Millie. Pevne si ho privinula, aby ho zahriala. „Neboj sa, Johnny.“

„Nie Mimi! Mamaaaaa!“

„Veď viem, viem.“

Začala mu spievať, aby ho utíšila, keď vtom jej hlas prehlušil dupot kopýt. Vznešený čierny žrebec preletel cez záhon kvetov pod kopcom zámku. Prudko zastal a z jeho chrbta zoskočil na zem rovnako vznešený jazdec.

„Čo sa stalo?“ vyštekol.

„Prosím?“ spýtala sa Millie, ohromená drzosťou tohto nového návštevníka.

„Dajte mi toho chlapca!“ rozkazoval jej neznámy tónom, z ktorého bolo zrejme, že o tom nemieni diskutovať.

„Prosím?“ zopakovala Millie zdráhavo.

„Nepočujete? Dajte mi toho chlapca, odnesiem ho na panstvo.“

„V žiadnom prípade!“

Millie si pevnejšie pritisla malé telíčko k sebe, odhodlane vykročila na cestu do kopca a snažila sa obísť obrovské zviera a jeho pána.

„Žiadam vás naposledy, slečna. Dajte mi markíza, dorazím tam skôr. Markízu poznám veľmi dobre,“ naliehal neznámy.

„Aj ja ju poznám veľmi dobre, pane, a žiadam vás, aby ste ma nechali prejsť.“

„Pre Kristove rany! Dáte si už povedať?“ zvolal neznámy. „Treba ho okamžite dostať do tepla, aby neprechladol.“

„To dobre viem, a preto nemám čas sa s vami dohadovať, pane.“

Millie vytrčila bradu, vztýčila hlavu a spravila ďalší rozhodný krok. Nikdy v živote by nezverila Johnnyho niekomu cudziemu, nech by vyhlasoval, že pozná Harriet, koľko chcel.

„Slečna, ja na tom trvám.“

„A ja, pane, odmietam,“ odsekla Millie. „Neprichádza do úvahy, že by toto dieťa opustilo moje náručie. Odovzdám ho iba jeho matke!“

Neznámy k nej podišiel s hrozivým výrazom. Millie nestihla na protest ani muknúť a už sedela na jeho koni aj s chlapcom na rukách. Otvorila ústa, aby niečo namietla, ale kôň už cválal do zámku.

John prestal plakať, ale stále sa triasol od zimy. Hoci si ho silno tisla k sebe, vedela, že pre zmáčané šaty ho nemôže zahriať. Aspoňže sa rybníček nachádzal blízko panstva. Onedlho už stáli na dvore. Náhlivý dupot kopýt zrejme pritiahol pozornosť ľudí, lebo keď Millie bez rozpakov zoskočila zo žrebca, stálo tam už pomerne dosť. Rýchlo k ním pribehol pán Pool, Harrietin majordóm, a spolu s ním aj dvaja mladý paholkovia. Millie sa hnala k zámku a pritom vydávala rozkazy.

„Pán Pool, upovedomte markízu, že pán John spadol do jazera. A dajte mu rýchlo pripraviť kúpeľ.“

„Zaraz, slečna,“ odvetil majordóm a zvrtol sa na podpätku.

„Dovoľte, aby som vzal chlapca,“ požiadal ju neznámy.

Otočila sa k nemu a prebodla ho pohľadom. Po tom, čo ju urazil, keď ju považoval za slúžku, a má ešte aj toľko drzosti, že stále trvá na svojom.

„Aj vy ste premočená a premrznutá, slečna,“ dodal láskavo. „Ja ho dnu odnesiem rýchlejšie.“

„Ja...“

„Johnny?“

Práve vo chvíli, keď chcela Millie cudzinca nadobro uzemniť, vybehla zo zámku Harriet.

„Johnny!“ vykrikla a vzala sestre svojho syna. „Čo sa stalo? Millie, čo...? Ach, ďakujem za pomoc, lord Galton. Choďte s Johnnym za pani Hepcottovou do komnaty s magnóliami.“

„Harriet, je...“

„Neskôr!“

Millie sa dívala, ako neznámy odnáša chlapca a Harriet sa ponáhľa za nimi. Dvaja paholci vzali obrovského čierneho žrebca a pán Pool sa rozbehol do zámku. Musel tam byť prvý, aby mohol rozkázať služobníctvu, čo treba robiť. Millie zostala na dvore sama a na okamih iba nechápavo hľadela na masívnu drevenú bránu. So zvrasteným čelom rozmýšľala nad záhadným panovačným mužom. *Ako môže mať niekto vlasy také svetlé a oči také čierne?* Tento nečakaný kontrast na ňu pôsobil stiesňujúcim dojmom.

Do chrbta sa jej náhle zaprel studený vietor a vtedy si uvedomila, v akom je úbohom stave. Zdvihla hlavu a vybrala sa do zámku.

Ponáhľala sa za sestrou a synovcom. Na jej výzore teraz vôbec nezáležalo, musela zistiť, ako sa má John.

S námahou vystúpila po veľkolepom schodisku až na východnú chodbu, kde sa nachádzali komnaty vyhradené pre rodinu. Harriet žiadala služobníctvo pripraviť magnóliovú izbu. Určite vzala Johna radšej tam, ako keby mal ísť do svojej detskej izby o poschodie vyššie. Millie zabočila za roh na chodbu, ktorá viedla do komnaty, a vrazila do steny... svalov.

„Prepáčte...“ zvolala.

„Vy!“ poznamenal povedomý hlas.

„A vy tiež!“ odsekla s povzdychom.

„Mám dojem,“ začal neznámy, „že som sa zmýlil a dlhujem vám ospravedlnenie.“

„Ako ste sa zmýlil?“

„V tom, akú máte úlohu v dome markízy,“ pripustil.

„Tak to áno,“ potvrdila Millie, zdvihla hlavu a venovala mu pohrdavý pohľad.

„Dovoľte, aby som sa vám predstavil vhodnejším spôsobom...“

„Millie!“ prerušila ho Harriet, ktorá vyšla z komnaty. „Nemala som čas spýtať sa ťa, či si v poriadku.“

„Nič mi nie je, Harriet,“ uistovala ju Millie. „Ako sa má Johnny?“

„Ujde to. Je v šoku. Práve sa kúpe a ty by si mala spraviť to isté. Urýchlene si musíš vyzliecť tie premočené šaty. Pani Hepcottová už určite všetko pripravila.“

Kým jej sestra skončila, Millie očervenela. Uvedomila si totiž, že neznámy tam stále stojí, a jej mokré šaty po skoku do jazera odhaľujú všetky jej krivky. Akoby jej cudzinec čítal myšlienky, začal pomaly kľzať pohľadom po premočenom mušeline. Potom si odkašľal a stretli sa im pohľady.

„Uhm, uhm.“

„Ach, prepána!“ zvolala Harriet. „Prepáčte, aká som nevychovaná a zabúdam na svoje povinnosti! Millie, predstavujem ti Victora Shertona, grófa z Galtonu, bratranca môjho nebohého manžela Charlesa.“

Úctivo sklonil hlavu.

„Lord Galton, dovoľte, aby som vám predstavila slečnu Milliecent Kilmoreyovú.“

„Kilmoreyovú?“

„Áno, moju sestru.“

Millie sa mu mierne uklonila. Stretli sa im pohľady a Millie sa usilovala neodvrátiť zrak z tmavých očí mladého grófa.

„Vaša sestra,“ zopakoval.

„Áno,“ prisvedčila znova Harriet.

„Netušil som, že máte sestru,“ odvetil lord Galton.

„Veru mám. A teraz to už viete.“

„Ak dovoľíte,“ prerušila ich Millie, „odoberiem sa a neskôr sa prídem pozrieť na Johnnyho.“

„Áno, iste,“ prikývol gróf.

Millie sa čo najďstojnejšie vzdialila a tvárila sa, že necíti grófov pohľad na chrbte. Celá tá scéna jej bola proti srsti. Nielenže ju najprv považoval za slúžku, potom ju bez okolkov vysadil k sebe na koňa, a napokon sa nešťítel ani toho, že jej pohľadom škandalózne kĺzal po zmáčaných šatách. *Aký bezočivý muž! Čo si ten o sebe myslí?*

Neznášala takých panovačných ľudí, ktorí iba rozkazovali každému, kto im skrížil cestu. Harrietin manžel mal presne takú istú povahu, a preto bola presvedčená, že ona spraví všetko, čo bude v jej moci, aby sa nevydala za tento druh muža. Vedela, že si nemá

robiť nádej na manželstvo z lásky, lebo to vo vyššej spoločnosti skrátka nebolo možné. Nedokázala s tým však bojovať. Vždy snívala o tom, že ju bude milovať láskavý a pozorný muž. No otec jej nikdy nedovolí, aby si vybrala manžela sama, a preto sa rozhodla, že jej postačí aj obyčajná náklonnosť a súdržnosť. To sa jej zdalo rozumné.

Victor Sherton, siedmy gróf z Galtonu čakal na dámy v salóne, sŕkal whisky a v hlave si premietal udalosti z popoludnia. Hneval sa na seba, že slečnu Kilmoreyovú považoval za slúžku. Lenže čo si mal myslieť, keď ju videl do nitky mokrú, ako lezie z jazera s malým Johnom v náručí? Asi za nymfu. Porcelánová pokožka a veľké zelené oči na dokonalej oválnej tvári jej dodávali nadpozemský vzhľad. Zmäčaná mušelín navyše odhaľoval dokonalé krivky. Vyzerala priam rozkošne. No potom otvorila ústa a musela mu v jednom kuse protirečiť. Ako mohol uveriť, že žena s takým podrezaným jazykom by mohla byť slúžkou? A čo mu to napadlo, len tak ju vysadiť na svojho koňa? Ešte stále cítil zemle z a citrón, hoci voda z jazera tú omamnú vôňu trochu oslabila. *Vraj omamnú! Prepána, veď je to Harrietina mladšia sestra! A koľko má vlastne rokov? Sedemnást?* Ak o nej nikdy nepočul, muselo za tým niečo byť.

Hoci musel uznať, že jeho bratranec Charles, zosnulý markíz z Grantsborrow, nebol veľmi zhovorčivý človek a už vôbec nie, keď išlo o jeho manželku. Victor však nikdy nepochopil prečo, keďže Harriet bola krásna žena, srdečná, dobre vychovaná a milá. Bola Charlesovým dokonalým protikladom, nakoľko on neoplýval

zmyslom pre humorom a bol dosť odmeraný. Nebol to síce násilný ani zákerný muž, ale zdalo sa, že mu na ničom na svete nezáležalo. Victor ho poznal dobre, ale len preto, lebo boli bratrancí. Charlesov otec bol brat jeho matky. Pochyboval, že Harriet zažila v manželstve veľa šťastia. Pravdaže, pred ním sa nikdy neľutovala, ale všimol si, že v poslednom období pôsobila oveľa radostnejším dojmom. Od smrti manžela bola akási uvoľnenejšia a zrejme sa tak aj cítila.

Dvere sa náhle otvorili a vytrhli Victora z jeho myšlienok. Keď do salóna vstúpila Millicent Kilmoreyová, ihneď vstal. Nezatvorila úplne, pretože sa v miestnosti ocitli iba sami dvaja. Zastala a on sa úctivo uklonil.

„Slečna Kilmoreyová.“

„Lord Galton.“

Teraz sa už nepodobala na to pôvabné stvorenie z popoludnia. V suchých tmavohnedých vlasoch sa jej vo svetle sviečok odrážal mahagónový odtieň. Jej krivky, ktoré mohol predtým oceňovať, zahaľovali šaty, hoci výstrih stále prezrádzal, čo sa pod nimi ukrývalo. Oči však mala rovnaké. Zračil sa v nich presne ten istý odtieň zeleného machu, ako v očiach malého Johna. Nesporne išlo o krásnu ženu, ale jej škrobené správanie kazilo jej uhrančivý šarm nymfy.

„Dúfam, že ste sa už spamätali z tej nepríjemnosti,“ poznamenal, kým si ho obzerala.

„Áno, ďakujem,“ odvetila so zdvorilým úsmevom. „Kúpeľ a trochu odpočinku vedľa spraviť zázrak.“

„Tak už to býva.“

„Skutočne.“

„A ako sa má markíz?“

„Celkom dobre,“ odpovedala a posadila sa na pohovku. „Bol veľmi unavený, ale lekár neodhalil nič, pre čo by sme sa mali znepokojovať. Výdatný nočný spánok ho znovu postaví na nohy.“

„To ma teší,“ podotkol.

„Aj mňa,“ súhlasila.

Následne sa medzi nimi rozhostilo ticho, ktoré mal Victor nutkanie prerušiť. Nemal vo zvyku udržiavať rozhovor z povinnosti, ale asi ho stále trápili výčitky svedomia, že si mladú slečnu Kilmoreyovú pomýli so slúžkou.

„Netušil som, že markíza Grantsborrowová má sestru,“ dodal váhavo a tiež sa posadil.

„Asi to nie je práve najdôležitejšia informácia,“ odvetila rýchlo.

Bola to zvláštna odpoveď, a on sa poponáhľal dodať tiež niečo zvláštne, hoci ani sám netušil prečo.

„Mám brata,“ oznámil.

„Ach, naozaj?“ vyhrýkla zmätene.

„Áno.“

„Aj ja mám dvoch. Dokonca dvojča.“

„Dvojča? To je zaujímavé. Vychádzate spolu dobre?“ zaujímal sa lord Galton.

„Áno, veľmi dobre,“ potvrdila. „Ide o veľmi... výnimočný vzťah.“

„Ako to?“

„No viete,“ začala Millie a zjavne sa nad tým zamýšľala, „hoci mám sestru, Owen, tak sa volá moje dvojča, mi je bližší ako Harriet. Spája nás... akési výnimočné puto, ak to tak môžem vyjadriť. Akoby vždy vedel, na čo myslím, a dokáže uhádnuť, ako zareagujem. Niektorým ľuďom to pripadá zvláštne, ale pre nás je to normálne. No aj tak...“

Stíchla a pokrčila čelo, akoby uvažovala, či môže prezradiť nejakú dôležitú informáciu.

„Áno? Čo ste chceli povedať?“ nabádal ju.

„Ale nič.“

„Prosím, trvám na tom,“ naliehal.

„Chcela som...“ začala, „iba, že... ale nič, nechajme to.“

„Tak teraz som už naozaj zvedavý, slečna Kilmoreyová,“ dodal Victor s úsmevom.

„Viete, občas je to trochu... ťažké. Áno, to je ten správny výraz. Je ťažké, keď vám je niekto taký blízky a zároveň taký vzdialený.“

„Ako to myslíte?“

„No ja som žena a on je muž,“ vyhlásila Millie a pokrčila plecami. „Čo k tomu dodať? Hoci je medzi nami rozdiel iba niekoľko minút a delili sme sa spolu o matkino lono, naše životy sa už ani nemôžu viac líšiť.“

„Rozumiem,“ odvetil mimovoľne.

„Skutočne?“

„Ospravedlňte môj neskorý príchod,“ prerušila ich Harriet, ktorá práve vošla do salóna. „Chcela som dnes uložiť Johnnyho sama.“

„To je pochopiteľné,“ potvrdil Victor a postavil sa.

„Stále nemá horúčku?“ zapojila sa Millie úslužne.

„Áno, našťastie, všetko je v poriadku,“ uistila ju Harriet.

„To sa mi uľavilo. Je mi to nesmierne ľúto, Harriet,“ kajala sa Millie.

„Viem,“ pritakala jej sestra.

„Mala som naňho dohliadať. Niesla som zaňho zodpovednosť a...“

„Nechaj ma hádať,“ skočila jej do reči Harriet. „Príliš si sa zasnívala?“

„Ja... nie...“

„Millie, zabúdaš, že aj ja sama som ťa pri mnohých príležitostiach pristihla s hlavou v oblakoch.“

„Harriet!“ zahriakla ju Millie.

„No keď ide o môjho syna,“ pokračovala jej sestra a upierala na ňu svoje jasné zelené oči, „bola by som radšej, keby si sa sústredila dlhšie ako pol minúty.“

„Mrzí ma to,“ zopakovala Millie s povzdychom.

Potom sa pozrela na Victora, sklopila zrak a zapýrila sa. Zjavne naňho úplne zabudli.

„Uhm,“ odkašľal si, aby dal najavo svoju prítomnosť.

„Ach, lord Galton,“ ozvala sa znovu Harriet s kajúcnyim úsmevom, „odpustite nám naše správanie. Millie už, pravdaže, nie je dieťa, no keď je pod mojou strechou, občas mám pocit, že som omladla o desať rokov. Úloha gardedámy a dnešné emotívne popoludnie ma trochu rozrušili. No ani tento rozhovor nie je vhodný a naši ďalší hostia by sa k nám mali čochvíľa pripojiť.“

Po týchto slovách sa dvere otvorili a do salóna vstúpili prví návštevníci – lord Kepler a lady Keplerová, susedia, asi päťdesiatnici. Harriet sa s lady Keplerovou spriatelila a veľmi dobre si rozumeli, hoci bola táto dáma od nej o niekoľko rokov staršia. Millie vedela, že si k nej sestra občas zájde po radu. O čom sa spolu radia, tak to už naozaj netušila, no vedela pochopiť, prečo sa jej sestra obrátila na susedu s prívetivou tvárou a príjemným úsmevom.

„Dobrý večer, markíza Grantsborrowová,“ pozdravil ju lord Kepler.

„Lord Kepler, koľká radosť, že sa vám podarilo nájsť si čas a pridať sa k nám,“ odpovedala Harriet.

„Lady Grantsborrowová, ako rada vás znovu vidím,“ povedala lady Keplerová. „Spomínate si na nášho syna, Nicolasa?“

„Áno, pravdaže, veľmi rada vás znovu vidím, pán Kepler.“

„Podobne, lady Grantsborrowová.“

Millie sledovala scénu, ktorá sa pred ňou odvíjala, akoby sa dívala na divadelnú hru, ktorú sama napísala. Poznala naspamäť všetky repliky a presne vedela, kedy nadíde jej chvíľa. Nateraz sa stačilo usmievať a nepríťahovať pozornosť, kým nepríde jej nástup na scénu.

„Neviem, či poznáte lorda Galtona?“ prihovorila sa Harriet lordovi Keplerovi.

„Nie, zatiaľ som nemal tú česť. Teší ma, lord Galton,“ poznamenal a úctivo sa uklonil.

„Potešenie je na mojej strane, lord Kepler,“ odvetil lord Galton a tiež sklonil hlavu. „Lady Keplerová.“

Pobožkal jej ruku. Aké to bolo celé nudné a predvídateľné! Millie si v duchu kládla otázku, či sa títo ľudia naozaj tešili, že sa mohli navzájom zoznámiť? Všetko jej pripadalo strojené a zo zdvorilých výrazov sa nedali vyčítať žiadne skutočné pocity. Napokon nadišla chvíľa, na ktorú Millie čakala.

„Lord Kepler, dovoľte, aby som vám predstavila svoju mladšiu sestru, slečnu Kilmoreyovú.“

„Koľká česť, že vás môžem spoznať, slečna Kilmoreyová,“ oznámil lord Kepler a chytil ju za ruku, aby sa mohol perami zľahka dotknúť jej rukavice.

Millie si pripravila odpoveď. Nadšene sa usmiala, ale nie príliš, očarujúco zaklipkala mihalnicami, ale nie príliš, a nepatrne sa uklonila, ale nie príliš.

„Ale nie príliš, lord Kepler,“ vykĺzlo jej z úst.

„Prosím?“

Čo to len povedala? Zhrozený Harrietin výraz a jemné Victoro-
rove odkašľanie ju upozornili, že vyhrkla presne to, čo si myslela
a nie to, čo mala povedať. Dvakrát zaklipkala mihalnicami a spa-
mätala sa.

„Aj mňa teší, lord Kepler. Aj mňa. A ešte viac ma teší, že ko-
nečne môžem spoznať drahú lady Keplerovú, o ktorej som už od
sestry toľko počula.“

„A nezabúdajme ani na mladého pána Keplera, ktorý nás tiež
poctil návštevou,“ pripomenula Harriet. „Iba zriedkavo sa zdržia-
va na vidieku. Ako sa vám pozdáva Londýn v tomto ročnom ob-
dobí, pán Kepler?“

„Je špinavý,“ zašepkal hlboký hlas pri Millie.

Doširoka otvorila oči a pozrela sa naľavo. Victor, gróf Galton,
sa k nej mierne naklonil a sledoval ju s iskrou v oku.

„Aspoň ja si to myslím,“ dodal sám pre seba. „Vy nie, slečna
Kilmoreyová?“

„Ja... uhm, obávam sa, že vám na to neviem odpovedať, lebo
v tomto ročnom období málokedy chodím do Londýna.“

„Iste, ale nemyslíte si, že Londýn je vždy trochu špinavý?“

„To asi závisí na rôznych okolnostiach,“ odvetila opatrne.

„Na akých?“

„Zrejme sa to rôzni od štvrte k štvrti a tiež závisí na osobe,
ktorá sa na to pozerá.“

„Doteraz som netušil, že o špine sa dá polemizovať,“ odvetil
Victor pohľadavo.

„Mrzí ma, že sa s vami nestotožňujem,“ odvetila Millie a stisla
pery.

„Ak mám povedať pravdu, opak by ma zaskočil.“

„Lord Ashborn a lady Stampsonová,“ oznámil majordóm silným hlasom.

„Ale keď...“ začal Victor a potom náhle stíchol.

Gróf sa najskôr pozrel na ženu, ktorá práve vošla, a keď si všimol muža po jej boku, zdvihol obočie. Host len pokrčil plecami, potom chytil Harriet ruku a pozdravil ju. Victor znovu nasadil ľahostajný výraz a obrátil sa k majordómovi, ktorý oznámil, že sa podáva večera.